

HOOFDSTUK 1

Amara galoppeerde over het smalle landweggetje. De zon scheen en de gele narcissen in de heg wiegden met hun kopjes in de lentewind. In de bocht ging Amara over in draf. Ze herinnerde zich wat ze had gelezen over een goede ruitershouding, rechtte haar rug en sprong weer aan in galop.

Amara reed niet op een echt paard: ze liep op haar eigen benen. Maar in haar

verbeelding reed ze op een prachtige zwarte pony met een witte kol. Hij heette Midnight. Ze sprong over een plas en stelde zich voor dat ze samen over een hindernis vlogen. Haar twee lange bruine vlechten dansten op haar schouders terwijl ze door de volgende bocht galoppeerde. Vervolgens bleef ze staan.

Aan de linkerkant van het weggetje was een manege. De oprit liep een beetje omhoog, langs een bungalow met een mooie voortuin, en eindigde bij een metalen hek. Achter het hek kon Amara een rij stallen zien. Elke staldeur had een andere kleur. Op een bord stond de naam van de manege, *Moonlight Stables*, en daaronder die van de eigenaar: *Jill Reed*.

De paasvakantie was net begonnen en Amara's ouders hadden gezegd dat ze best

mocht vragen of de manege nog hulp nodig had. Maar nu ze er eenmaal was, had ze een knoop in haar maag. Misschien ging ze het toch maar niet doen. In plaats daarvan kon ze een stukje gaan wandelen en de vriendelijke pony's bij het hek aaien, zoals ze elke dag had gedaan sinds ze hier zes weken geleden waren komen wonen. *Maar ik wil niet alleen maar pony's aaien, dacht ze vol verlangen. Ik wil helpen met de verzorging van de pony's.*

Ze drukte haar cap tegen haar borst. Ze had hem bijna twee jaar geleden van haar ouders gekregen voor haar negende verjaardag. Het was haar kostbaarste bezit.

Ik kan dit, dacht ze vastberaden. Het ergste wat er kan gebeuren is dat ze nee zeggen. Maar hopelijk doen ze dat niet!

Op hetzelfde moment hoorde ze klepperende hoeven. Er kwamen twee ruiters de hoek om draven: een vrouw en een meisje.

‘Ga aan de kant!’ snauwde de vrouw. Ze had zwart haar dat ze onder haar cap in een haarnetje droeg. Ze reed recht op Amara af, die achteruit moest springen om te voorkomen dat ze werd vertrappt. Het meisje keek Amara verwaand aan toen ze langs haar draafde. Even vroeg Amara zich af of ze wel wilde helpen op een manege waar de mensen zo onbeleefd waren. Maar de twee ruiters reden de oprit voorbij en Amara zag in gouden letters een stalnaam op de rug van het bordeauxrode poloshirt van het meisje staan: *Storm Stables*.

Ze horen bij een andere manege,
dacht Amara opgelucht toen de ruiters

het bos aan het einde van het weggetje inreden.

Ze haalde diep adem en liep de oprit op. Er was niemand te zien; er stond alleen een kruiwagen vol stro. Twee paarden keken over hun staldeur naar buiten. Amara wilde naar ze toe lopen, maar toen hoorde ze een hoef stampen. Ze keek naar rechts en zag een prachtige zwarte pony die aan een paal stond vastgebonden. Haar adem stakte in haar keel. Hij leek sprekend op Midnight, haar denkbeeldige pony, behalve dan dat hij geen witte kol had. Zijn manen en staart waren dik en zijdeachtig en zijn donkere ogen waren groot en nieuwsgierig.

Amara had de pony nog nooit eerder gezien, maar toch had ze het gevoel dat ze hem herkende. En het gekke was dat

de pony zijn oren spitste en zachtjes hinkte, alsof hij háár ook herkende. Ze liep naar hem toe en hij snuffelde aan haar handen. Zijn lippen waren zo zacht als fluweel.

‘Wat doe je daar?’ klonk het opeens. Amara draaide zich om.

Er kwam een slanke vrouw uit een houten gebouw waar een bordje boven de deuring met de tekst *Zadelkamer* en *Kantoor*. Ze had halflang donkerblond haar en

groene ogen. Ze leek ongeveer net zo oud als Amara’s moeder.

‘Ik... Sorry, ik... eh... ik wilde alleen maar... eh...’ Alles wat ze wilde zeggen over helpen, leek uit Amara’s hoofd te verdwijnen toen ze de scherpe blik van de vrouw op zich gericht voelde.

‘Doe eerst je cap op,’ onderbrak de vrouw Amara terwijl ze op haar cap wees. ‘Ik ben Jill Reed en kinderen onder de veertien jaar moeten een cap dragen als ze op mijn erf zijn. Zet je cap op, bedenk wat je wilt zeggen en vertel me waarom je hier bent.’

Amara voelde zich vreselijk opgelaten en deed wat de vrouw zei. ‘Ik heet Amara. Ik woon hier verderop. Ik kwam kijken of u nog hulp nodig had met de pony’s,’ brabbelde ze. De zwarte pony snuffelde

